

Se m'emportà al salonet del piano. S'assegué al tamboret i encetà una marxa triomfal. Els seus dits recorrien àgils el teclat, i n'arrencaven unes notes clares, ben dibuixades, cristal·lines, amb una mena de força, d'ímpetu guerrer. Suggestia la idea d'una gran cavalcada: guerrers emplomallats, vestits d'acer, pendons, so de tabals i de trompetes i, darrere de tot, ella, majestuosa, en un carro reial, voltada de la polseguera que aixecaven els cavalls, com d'un nimbe de glòria. Jo m'imaginava junyit al seu carro. I em sentia trist, però no del tot infeliç: era encara per a mi, aquella música.

Al cap d'una estona em deia, una mica oblidada de la seva tendresa:

—Em podries girar els fulls. Serveix d'alguna cosa.

Vaig obeir. Jo no sabia solfa. Així, però, ella no em podia oblidar. Amb un moviment de cap, amb un somrís, amb un esguard, m'indicava cada canvi de pàgina.

A la marxa seguí una altra peça. Tocava com embriagant-se de la música, passant de la joia a la melangia; de la força impetuosa a la gràcia. Jo no sé què tocava. No en coneixia bé els autors. No he estat un aficionat gaire constant a la música. No he estat, millor dit, un aficionat. Ella, em penso que era una pianista mediocre. Millor dit, una executant poc precisa, encara que evidentment molt sensible. Adés s'hi enardia, adés gairebé plorava. Jo escoltava amb èxtasi. No per la música, ans perquè la música era aleshores alguna cosa d'ella: com una veu misteriosa del cor, com un perfum...

I de sobte vaig tenir un mal pensament, un mal pensament que m'acabà d'aigualir el goig. «Per a mi, la música», em vaig dir; «però per a l'altre...»

I vaig pensar que mentre ella era amb Isidor, en aquell mateix salonet, de música no se'n sentia mai...

Tan absort vaig quedar amb aquesta idea que no vaig adonar-me del senyal que Aurèlia em va fer perquè girés el full. Un silenci, ple de ressons musicals encara, em féu alçar el cap i mirar-la.

—Oh, quin home! —digué ella, davant del meu posat sorprès i sorrut—. No el commou ni la música.

Vaig haver de tancar el cor. Vaig ofegar les meves angonies indicibles. Vaig fer un somrís forçat.

—És de tant que em commou, que m'he distret!

—¿Sí, eh? —féu lleugera, però incrèdula—. Tanmateix, ja n'hi ha prou, de música, per a avui. ¿Estàs content?

Vaig afirmar amb el cap.

—Ningú no ho diria! —comentà.

Després m'allargà la mà, com si em volgués obligar a firmar un pacte.

—¿Així, te'n recordaràs, del que hem dit?

—Sí.

—¿Entesos?

—Entesos.

Me n'anava.

—Escolta —em digué encara—, però digues-li-ho amb una mica de diplomàcia, ¿eh?... Com tu saps fer-ho.

—Jo?

—Sí, home. Com si, més que haver-t'ho demanat jo, fossis tu, davant de la meva tristesa...

—Està bé!...

Eren les darreres gotes de fel del calze que em tocava apurar. Però tot anà com ella volia. Tornaren a ésser amics. Ell desapareixia més que mai de les aules. No sabia dissimular. Jo sofria quan els imaginava plegats al salonet del piano. I, per més que escoltava, rarament m'arribava aleshores cap remor de música. Tot el més algun arpegi, interromput de seguida. I, així, aquella idea que se m'havia acudit mentre ella feia música per a mi m'esdevenia obsessionant: «Per a mi la música; per a ell...»

La gelosia em cremava. Em venia un desig foll d'acostar-m'hi i sorprendre'ls. Mai no vaig gosar. Però un company, Fontseré, un dia que estaven avalotats, anuncià que anava a intentar-ho. Fontseré era un minyó tan descarat com Isidor, però infinitament més antipàtic, més groller. Mentre cal convenir que Isidor tenia en el seu desvergonyiment i cinisme alguna cosa d'infantívol, fins de suau i tendre, Fontseré era, en tot, dur, fred, calculador. És sens dubte per això que, a desgrat d'ésser ben plantat, desplaïa a les noies. Aurèlia l'odiava, i la mateixa Ester, tan folla pels altres estudiants, també. Potser d'això, que devia costar moltes decepcions a la seva vanitat de mascle, provenia el seu escepticisme envers les dones.